

ASSOCIACIÓ CULTURAL
ROC CHABÀS DE DÉNIA

Eixemplar gratuït

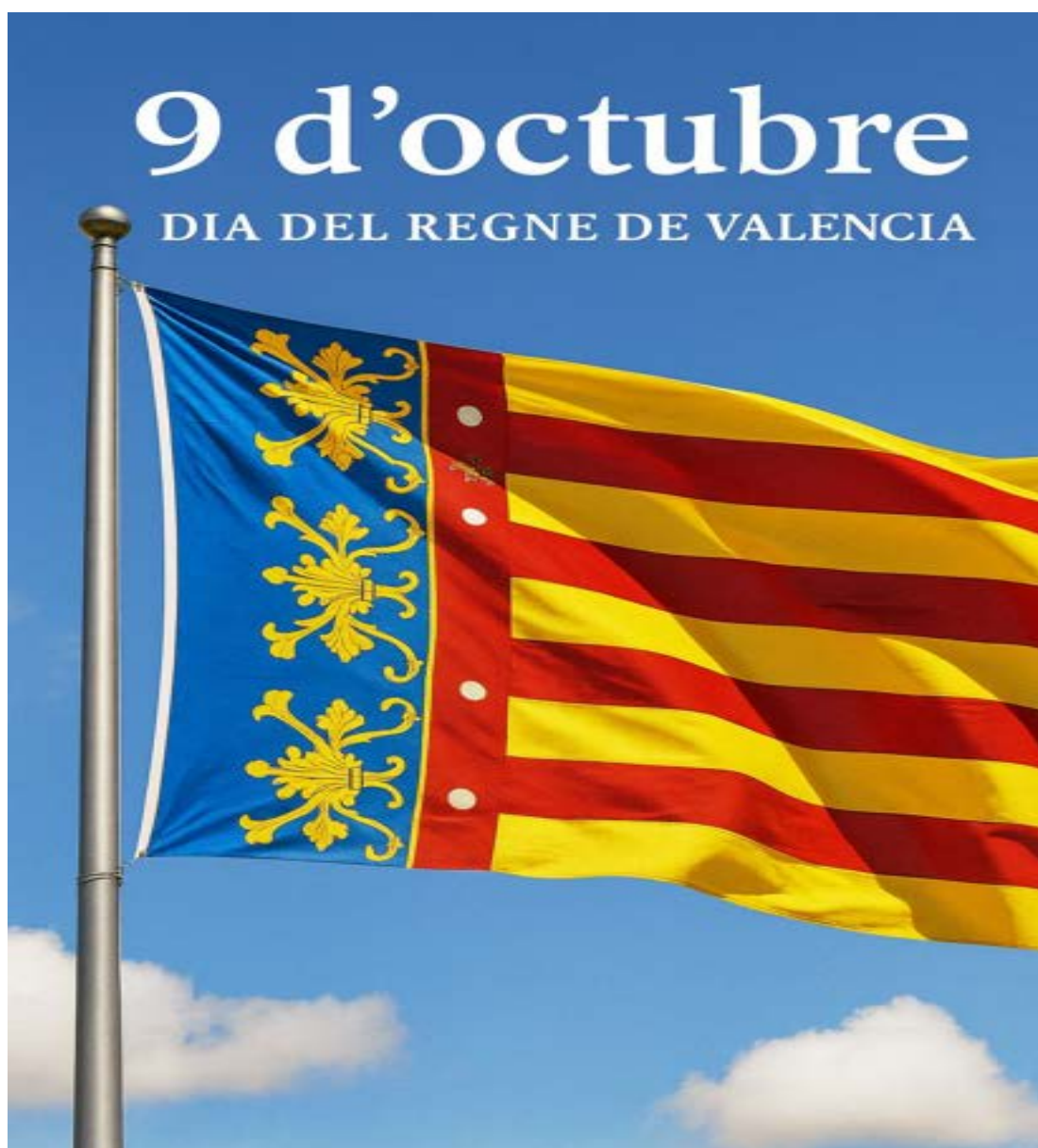
DÉNIA

Extra Octubre - 2025

Gmail rocchabas2018@gmail.com

Twitter [@CulturalRoc](https://twitter.com/CulturalRoc)

Facebook. [@rocchabas](https://www.facebook.com/rocchabas)

El 9 d'octubre: festa, història i identitat

El 9 d'octubre no és un dia qualsevol. És la data que recorda la fundació del Regne cristià de València per el Rei aragonés Jaume I. La festa combina tradició, memòria i sentiment: és al mateix temps una celebració popular —plena de música, pólvora i rituals com la mocadorà— i un acte institucional de primer orde, marcat per la presència de la Real Senyera.

En la València del Cap i Casal del Regne de València, es viu en intensitat especial, en la processó cívica i en la baixada solemne de la Real Senyera des del balcó de l'Ajuntament. Però la festa no es limita a soles València ciutat: el 9 d'octubre és el Dia de tots els valencians, des del Cenia al Segura. Una jornada per a recordar d'a on venim, per a reforçar lo que som i per a projectar-nos al futur en orgull i unitat.

A lo llarg d'esta revista farem un recorregut per l'història, els símbols i les tradicions del 9 d'octubre, entenent que celebrar-lo no és un simple acte festiu: és un compromís en la nostra identitat i un homenage al poble valencià que, malgrat totes les dificultats, ha sabut mantindre viva la seua llengua, la seua cultura i els seus símbols.

¡VIXCA EL 9 D'OCTUBRE!

¡VIXCA EL REGNE DE VALÈNCIA!

El 9 d'octubre i Jaume I

La conquesta de València: un abans i un després

El 9 d'octubre de 1238 és una de les dates més transcendents de la nostra història. No parlem només de la presa d'una ciutat, sino del naiximent d'un Regne cristià, d'un poble i d'una identitat que encara hui perdura. L'entrada triomfal de Jaume I en València simbolisava el començ d'una nova etapa política, cultural i social.

En el Llibre dels Fets, autobiografia del mateix Rei Jaume I el Conquistador, trobem descripcions vives del sege i la capitulació. El 28 de setembre de 1238, el cadí musulmà Zayyan signà la rendició de la ciutat, pero no va ser fins al 9 d'octubre quan Jaume I, acompanyat per la seua cort i els seus cavallers, va entrar solemnement en València per a consagrar la Catedral a Santa Maria i prendre possessió oficial de la capital del Túria.

Naix un Regne nou: el Regne de València

La conquesta no va ser una mera aneixió a Aragó y Contat de Barcelona, com alguns interessadament volen fer creure. El que es creà en 1238 fon un Regne independent dins de la Corona d'Aragó, ab les seues lleis pròpies (Furs), moneda pròpia, institucions i una clara consciència de diferenciació.

El Regne de València no era una província subordinada, sino un estat ab plena personalitat política i jurídica, reconegut en Europa. Açò va marcar el futur dels valencians, que des d'aleshores tingueren un marc legal i institucional propi.

La València multicultural

No s'ha d'oblidar que la conquesta fon també un procés de convivència i fusió. La població musulmana i jueva no desaparegué, sino que continuà vivint baix un règim pactat. La ciutat i el territori varen ser un espai de trobada de cultures, encara que també de tensions inevitables. Este mosaic humà enriquí la societat valenciana i contribuí a forjar una identitat complexa i plural.

El 9 d'octubre com a símbol

Ab el pas dels sigles, la data del 9 d'octubre es consolidà com a la festa per excelència dels valencians. No sols recorda la victòria militar, sino sobretot l'inici d'una nova vida colectiva. És el moment fundacional de la nostra identitat històrica.

En el segle XIV, les institucions valencianes celebraven solemnement l'efemèride. En època foral, era jornada de processons i actes oficials, ab la Real Senyera com a protagonista. Inclús després de la pèrdua dels Furs en 1707, el poble valencià mantingué viva la memòria del 9 d'octubre, com un crit silenciós de resistència i dignitat.

El llegat de Jaume I

La figura de Jaume I ha quedat gravada en la memòria colectiva valenciana com un rei just i valent, capaç de dotar al poble d'una pàtria pròpia. La seua herència no és sols territorial, sino també cultural: gràcies al marc polític creat en 1238, el Regne de València vixqué el seu Sigle d'Or, en autors com Ausias March, Joanot Martorell o Sor Isabel de Villena, que escrigueren en valencià i elevaren la nostra llengua a categoria universal.

El 9 d'octubre no és només una data en un calendari, és la pedra fundacional de la nostra història com a poble. Celebrar-lo és reconéixer que tenim orígens clars, que som hereus d'un Regne cristià que va nàixer en 1238 i que, a pesar de totes les adversitats, continua viu en la nostra llengua, en la nostra cultura i en la nostra Real Senyera.

La festa de Sant Donís i la mocadorà

Sant Donís: el sant dels valencians enamorats

El 9 d'octubre no és sols la commemoració històrica de l'entrada de Jaume I en València. Per al poble també és el dia dels enamorats valencians, dedicat a Sant Donís, patró dels amants. La tradició, que s'ha transmés durant sigles, convertix esta data en una jornada doblement festiva: d'una banda, recordem el naiximent del Regne; d'una altra, celebrem l'amor i l'afecte entre parelles.

Conta la tradició que, en temps passats, els hòmens aprofitaven el 9 d'octubre per a obsequiar a les seues dones i fadrines que festejaven en dolços i fruites de massapà, presentats dins d'un mocador. Açò va donar origen a una de les tradicions més arrelades i volgudes de la festa: la mocadorà.

La mocadorà: fruites de massapà i símbol d'afecte

La mocadorà consistix en un conjunt de fruites i figures de massapà —chicotetes joyes de rebosteria artesana, elaborades en colors vius i formes diverses— que es presenten embolicades dins d'un mocador de seda o de tela fina.

Les fruites de massapà representen, segons la llegenda, un gest de gratitud i alegria després de la conquesta de València. Quan Jaume I entrà en la ciutat, les dones del poble l'obsequiaren en productes de l'horta embolicats en mocadors.

Ab el pas del temps, aquella ofrena es va convertir en una tradició amorosa: el regal de dolços i el mocador a la dona volguda.

En l'actualitat, les pasticeries valencianes es plenes en vespres del 9 d'octubre de colors i sabors: pomes, taronges, faves, pebreres, figues i tota classe de fruites de massapà que continuen la tradició. El ritual de regalar la mocadorà s'ha mantingut viu i és, sense dubte, un dels costums més entranyables del nostre poble.

La mocadorà com a símbol identitari

Més en allà del seu component romàntic, la mocadorà és també un símbol de la creativitat i identitat valenciana. No hi ha res més propi que unir la festa, l'amor i la gastronomia en un sol gest. És una expressió senzilla pero profunda de lo que significa ser valencià: celebrar la vida en sabor, color i alegria compartida.

Molts jóvens descobrixen la festa del 9 d'octubre gràcies a la mocadorà, i açò servix per a transmetre d'una generació a l'atra un costum que reforça el sentiment de pertinença. És un recort viu de que la festa no és només història, sino també present i futur.

El 9 d'octubre té moltes cares: és història, és política, és cultura i també és amor. En Sant Donís i la mocadorà, els valencians hem sabut donar-li a la nostra festa gran un toc únic i inconfonible.

En cada fruita de massapà hi ha un tros de la nostra horta, de la nostra tradició i de la nostra manera d'entendre la vida: sempre en estima i en orgull pel que som.

Per això, cada 9 d'octubre, un mocador, uns dolços i un “te vullc” tenen més valor que mai.

El 9 d'octubre en el Cap i Casal de València

La capital com a cor de la festa

Si hi ha un lloc a on el 9 d'octubre es viu en intensitat, és sens dubte en València ciutat. El Cap i Casal concentra els actes institucionals i populars més emblemàtics, convertint-se cada any en escenari d'una festa que combina solemnitats històriques, tradicions populars i l'esperit alegre i participatiu del poble valencià.

Per als valencians de la capital, el 9 d'octubre no és només un dia festiu, és la cita més esperada de l'any. Des de primera hora del matí, els carrers s'omplen de gent, de música i de pólvora, en un ambient que respira orgull i emoció col·lectiva.

La baixada de la Real Senyera

L'acte més solemne i carregat de simbolisme és, sens dubte, la baixada de la Real Senyera des del balcó de l'Ajuntament. La Senyera de tots els valencians, custodiada durant l'any en el consistori, ix en processó cívica portada en vertical, sense inclinar-se davant de ningú, com marca el protocol únic que la distingeix.

Quan la Senyera apareix pel balcó i comença a descendir, el poble esclata en aplaudiments i emoció. És un moment que posa la pell de gallina: no és només una bandera, és la representació viva de la nostra història i dignitat com a poble.

Després, la Senyera recorre els carrers del centre històric en processó cívica, acompanyada per autoritats, bandes de música i milers de ciutadans que la segueixen ab respecte i entusiasme. El recorregut

conclou ab l'ofrena floral a la figura del rei Jaume I, en el Parterre, símbol del recort al fundador del nostre Regne.

Pólvora, música i poble

El 9 d'octubre no és només protocol. La festa també es viu en el carrer, en l'alegria del poble. Les mascletaes resonen en la plaça de l'Ajuntament, com a preludi i com a acompanyament de la festa. Les colles de dolçainers i tabaleters marquen el ritme de la jornada, i els passacarrers omplien de color i música el centre històric.

És una jornada a on el poble valencià es reconeix a si mateix: en la pólvora que trona, en la música que arreplega l'esperit de sigles i en la convivència que unix a famílies, jòvens i majors al voltant de la seua festa.

La doble dimensió de la festa

El 9 d'octubre en València ciutat té una doble dimensió que la fa única: és festa institucional i popular al mateix temps. D'una banda, els actes oficials recorden el pes històric del Regne de València i el paper de la Real Senyera com a símbol de sobirania. De l'altra, la festa popular, ab la mocadorà, la pólvora i la música, convertix el dia en una celebració de carrer, oberta a tots.

Esta combinació és, precisament, la clau del seu èxit i de la seua vigència. El 9 d'octubre no és una festa elitista ni reduïda a les institucions: és una festa viva, arreplegada pel poble i compartida per tots els valencians.

Cada any, València ciutat es transforma el 9 d'octubre en un escenari d'orgull i d'identitat. La Senyera baixant des del balcó de l'Ajuntament, la pólvora retronant, la música popular i la participació ciutadana són l'expressió més clara de que el nostre poble té un passat gloriós, un present orgullós i un futur que mereix ser defés.

El 9 d'octubre és la veu de la capital, pero també l'eco que arriba a cada racó del Regne de València.

El 9 d'octubre en el sur valencià

Una festa jove en terres del sur

Mentres que en València ciutat el 9 d'octubre té una tradició secular, en el **sur valencià** la festa és relativament recent. En comarques com el marquesat de Dénia, l'Alacantí, el Baix Vinalopó o la Vega Baixa, la celebració no tingué arraïls històriques directes fins a la recuperació de la democràcia i l'autonomia valenciana en la dècada dels anys 80.

Per qué? La resposta està en la història: quan Jaume I entrà en València en 1238, les terres del sur encara pertanyien al regne taifa de Dénia i Múrcia. El Rei Conquistador tardaria quasi tres dècades a completar la incorporació d'estos territoris al Regne de València.

- **1244:** conquesta de Dénia i Xàtiva.
- **1265:** entrada a Elig i incorporació definitiva de la vila.

Per això, el 9 d'octubre no estava vinculat originàriament al sur, a on cada ciutat i vila tingué el seu propi moment d'integració en el Regne.

El sur en la memòria històrica

El cas d'**Elig** és paradigmàtic. El 20 de novembre de 1265 Jaume I entrava en la ciutat, que quedava incorporada plenament al Regne de València. Esta data, que podria haver segut commemorada com a festa pròpia, mai ha tingut reconeiximent popular. De fet, molts il·licitans associen el 20 de novembre a la mort de Franco o de Primo de Ribera, en lloc de recordar-lo com el dia de la seua integració històrica en el Regne.

En **Dénia**, la conquesta de 1244 tampoc s'ha convertit en una data festiva de pes. En canvi, el 9 d'octubre ha anat calant a poc a poc, sobretot gràcies a la iniciativa d'institucions i col·lectius que volien vertebrar tota la Comunitat Valenciana al voltant d'una festa comuna.

La recuperació en democràcia

No és fins a la **restauració democràtica** i la creació de l'autonomia valenciana quan el 9 d'octubre s'instaura com a festa oficial en tot el territori, inclòs el sur. Les Corts Valencianes encertaren a reconèixer que el 9 d'octubre havia de ser la gran festa dels valencians, des del Cenia fins al Segura.

En aquells primers anys d'autonomia, es va produir un gest molt simbòlic: la **Real Senyera** va eixir per primera volta del seu lloc habitual, l'Ajuntament de València, per a visitar **Alacant**. Aquell acte en el castell de Santa Bàrbera serví per a crear llaços i per a fer visible que la Senyera és símbol de tots els valencians, no només del Cap i Casal.

Una festa en construcció

A pesar d'estos avanços, la festa encara té camí per recórrer en el sur. El 9 d'octubre és percebut com una celebració "importada" per part d'alguns sectors, i és necessari reforçar el seu arrelament. Açò no és negatiu, sino una oportunitat: el sur valencià té la possibilitat de fer seu el 9 d'octubre a través d'activitats pròpies, de la difusió de la història i d'una major presència de la Senyera.

El repte està en **fer del 9 d'octubre un símbol compartit** en tot el territori, no només una festa centralista de València ciutat. I això s'aconsegueix ab vertebració, descentralisació i implicació ciutadana.

El sur valencià té un paper fonamental en la construcció de la identitat valenciana. Si bé el 9 d'octubre no naix històricament vinculat a estes comarques, hui pot i deu ser la seua festa també. El poble valencià és un de sol, i la nostra festa gran ha de ser la veu comuna que en unix, des de Dénia fins a Oriola, des de València fins a Morella.

El futur del 9 d'octubre en el sur està en mans de la voluntat de voler-lo i de fer-lo créixer. La clau està en recordar que no celebrem una ciutat ni una comarca, sino un poble sencer: **el poble valencià**.

La Real Senyera: símbol d'identitat

Una bandera única en el món

Parlar del 9 d'octubre és parlar inevitablement de la Real Senyera, el símbol més volgut i respectat del poble valencià. No és una bandera qualsevol: és la bandera històrica del Regne de València, reconeguda oficialment des de l'edat mitjana i amb un protocol únic en el món.

La Senyera valenciana és l'única que no s'inclina davant de ningú, ni tan sols davant del rei, perquè representa la dignitat i la sobirania d'un poble que ha sabut conservar la seua personalitat pròpia a lo llarg dels segles.

Oríge i evolució històrica

La Senyera valenciana té els seus orígens en el segle XIV, quan el Regne de València ja s'havia consolidat com a entitat política dins de la Corona d'Aragó. Al senyal real de les quatre barres d'or i roig se li afegí el blau amb la corona en la part superior, per a distingir la bandera de València com a capital i cap del Regne.

Des de llavors, la Senyera ha segut present en tots els moments clau de la nostra història: en les celebracions dels Furs, en les processons cíviques, en els actes militars i, més tard, en les reivindicacions del poble valencià contra la centralització borbònica i les amenaces d'absorció pancatalanista.

La Senyera i el 9 d'octubre

El protagonisme absolut de la Senyera arriba cada 9 d'octubre. Des del balcó de l'Ajuntament de València, la bandera descendix solemnement en vertical, sense inclinar-se, acompanyada per l'emoció de milers de valencians que la reben en aplaudiments i vítors.

Este gest té un profund valor simbòlic: la Senyera no és d'un rei ni d'un govern, és del poble valencià, i per això no es doblega davant de ningú. Quan baixa del balcó, no baixa una tela: baixa la història, la memòria i la dignitat d'un poble.

En la processó cívica, la Real Senyera recorre els carrers de la ciutat, portada per representants de la corporació municipal i custodiada per l'afecte del poble. Finalment, en el Parterre, se li oferixen corones de flors a la figura de Jaume I, tancant així el cíclic entre la memòria del fundador del Regne i el símbol viu de la seua continuïtat.

El valor identitari de la Senyera

La Senyera no és sols una bandera, és la expressió visible del fet diferencial valencià. El blau i la corona la fan única i inconfonible, marcant la diferència respecte a altres senyeres. És el símbol que arreplega la nostra història com a poble independent, amb institucions pròpies i consciència de diferència.

Per això, al llarg del segle XX, la Senyera ha segut sempre objecte de debat i de defensa. El valencianisme cultural i polític ha tingut clar que sense Senyera no hi ha identitat possible. I cada 9 d'octubre, el poble valencià la reafirma en el carrer com a símbol comú i aglutinador.

La Senyera itinerari

Un episodi històric i poc recordat és quan la Real Senyera ix per primera volta de València ciutat per a visitar Alacant en els anys 80, en el castell de Santa Bàrbara. Aquell acte va demostrar que la Senyera no és patrimoni exclusiu del Cap i Casal, sino símbol de tots els valencians, del Cenia al Segura. Recuperar eixa itinerària seria una magnífica manera de reforçar la vertebració i el sentiment comú en tot el territori valencià.

La Real Senyera és molt més que un símbol històric: és l'ànima del poble valencià. Representa la nostra dignitat, la nostra autonomia i la nostra personalitat pròpia. El seu blau únic i la seua corona no són simples adorns, sino la marca d'un poble que no accepta ser reduït a res més que a ell mateix.

Cada volta que la Senyera baixa en vertical des del balcó de l'Ajuntament, baixa també el recort de huit sigles d'història i l'esperança d'un futur compartit.

Sense Senyera, no hi ha València. Ab Senyera, som i serem poble.

La Festa en democràcia i autonomia

Una festa recuperada després de la foscor

La dictadura franquista (1939-1975) va limitar i controlà fortament les celebracions populars. El 9 d'octubre, com tantes atres expressions valencianes, quedà reduït a actes oficials vigilats i buits de l'esperit reivindicatiu i històric que havia tingut.

El poble continuava recordant la data, pero sense la força i la llibertat necessàries per a viure-la en plenitud.

Ab la mort de Franco i la transició a la democràcia, el 9 d'octubre va recuperar la seua verdadera essència: tornar a ser la festa gran del poble valencià, símbol d'identitat i de llibertat.

L'Estatut d'Autonomia i el 9 d'octubre

En 1982 s'aprova l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, i ab ell es reconeix oficialment el 9 d'octubre com a Dia de la Comunitat Valenciana. D'esta manera, la festa adquirix categoria institucional, convertint-se en jornada festiva i de referència en tot el territori.

L'elecció no podia ser més encertada: el 9 d'octubre és el dia fundacional del Regne de València, i en l'etapa autonòmica es recupera com a data clau per a la vertebració i l'autoafirmació del nostre poble.

El poble torna a ser protagonista

A partir dels anys 80, les celebracions del 9 d'octubre comencen a viure una nova etapa:

En València ciutat, es recupera la solemnitat de la processó cívica i la baixada de la Real Senyera. En el sur i en el nord, es comencen a organitzar actes cívics, culturals i festius, promovent la idea d'una festa comuna per a tots els valencians.

En les institucions, les Corts Valencianes i la Generalitat donen a la data un marc oficial que reforça el sentiment d'identitat compartida. La festa, que durant sigles havia sigut sobretot capital, es projecta ara com a símbol de tot el territori.

El 9 d'octubre i el valencianisme democràtic

És important destacar que, en la Transició, el 9 d'octubre es convertí també en una jornada de reivindicació valencianista. En eixos anys, el poble valencià eixia al carrer per a defensar la seua llengua, la seua bandera i la seua autonomia. La Senyera, el crit de “¡Vixca València lliure!” i la memòria del Regne servien com a guia en uns temps a on calia lluitar per a recuperar drets i llibertats.

Encara hui, el 9 d'octubre és també una jornada reivindicativa: un dia per a recordar que l'autonomia no és un regal, sino una conquesta del poble valencià, igual que en 1238 Jaume I conquistà la ciutat per a fundar el nostre Regne.

La recuperació del 9 d'octubre en democràcia i autonomia demostrà que els símbols i les festes del poble valencià tenen una força immensa quan es viuen en llibertat. Hui, la festa és oficial, popular i compartida, i és l'eix entorn al com es reforça l'identitat valenciana.

El 9 d'octubre no és només una data històrica, és la prova que el poble valencià, malgrat sigles de persecucions i centralisme, sempre renaix i torna a alçar la seua Senyera.

El 9 d'octubre i el valencianisme cultural

Una festa que reforça consciència

El 9 d'octubre no és només una jornada per a recordar l'entrada de Jaume I en València o per a gojar de mascletaes i mocadorades. És també una ocasió privilegiada per a reflexionar sobre lo que som com a poble i per a reivindicar la nostra identitat.

Al llarg dels sigles, la festa ha servit per a reforçar la consciència valenciana en moments d'orgull i també en temps de dificultat. Cada volta que la Real Senyera recorre els carrers, el poble valencià recorda que té una història pròpia, una llengua pròpia i un patrimoni cultural que el fa diferent i únic.

La llengua com a part central de la festa

La festa del 9 d'octubre sempre ha tingut un component cultural i lingüístic. La lliteratura clàssica valenciana —en autors com Ausias March, Joanot Martorell o Sor Isabel de Villena— és fruit directe del Regne creat en 1238. Recordar la conquesta i fundació del Regne és també recordar que, d'eixe marc polític i cultural, va nàixer un Sigle d'Or valencià que projectà la nostra llengua a Europa.

Per això, el 9 d'octubre és també un dia per a defensar el valencià genuí, la llengua del poble, enfront de qualsevol intent de substitució o manipulació. El pancatalanisme ha intentat convertir el valencià en un dialecte del català, però la història i els nostres clàssics desmonten eixa falsetat. El 9 d'octubre recorda que som poble ab veu pròpia, no apèndix d'un altre.

La Senyera com a emblema

La Real Senyera és protagonista absoluta de la festa i, al mateix temps, símbol del valencianisme cultural. El seu blau i la seua corona marquen la diferència i expressen visualment el nostre fet diferencial.

Al llarg del segle XX, la Senyera ha segut bandera de resistència: contra el centralisme uniformador i contra l'intent pancatalanista d'absorció. Cada 9 d'octubre, traure-la al carrer és recordar que el poble valencià no renuncia a la seua història ni als seus símbols.

El 9 d'octubre com a espill del futur

En democràcia, el 9 d'octubre ha anat adquirint també un paper reivindicatiu. És la data en què es reclama respecte a la nostra llengua, a la nostra autonomia i a la nostra cultura. És el moment en què el poble recorda que l'autogovern no és un regal de ningú, sino el fruit de la nostra història i de la nostra voluntat col·lectiva.

És també una oportunitat per a projectar el futur: el 9 d'octubre ha de ser la festa de tots els valencians, del Cenia al Segura, sense exclusió i sense renúncies.

El 9 d'octubre és la data en què l'història i la cultura valencianes es donen la mà. És festa, és identitat i és també resistència. En ell es conjuguen la memòria del passat i la voluntat de futur.

Per això, celebrar el 9 d'octubre no és només honorar a Jaume I, sino defendre la llengua, la Senyera i la identitat del nostre poble.

El 9 d'octubre és cultura viva, és valencianisme pur.

Propostes de futur

Una festa de tots i per a tots

El 9 d'octubre és hui la festa oficial del poble valencià, pero encara hi ha camí per recórrer perquè siga sentida ab la mateixa intensitat en tot el territori. En València ciutat es viu ab passió i tradició, pero en moltes comarques del sur i del nort encara és percebut com una celebració “lluntana” o “importada”.

El futur del 9 d'octubre passa per convertir-lo en una festa de tots i per a tots els valencians, sense centralismes i ab una clara voluntat de vertebració territorial.

Recuperar la itinerària de la Real Senyera

Una de les propostes més potents seria recuperar la itinerària de la Real Senyera. Ya en els primers anys de l'autonomia, la Senyera visità el castell de Santa Bàrbara d'Alacant, i l'emoció fon immensa.

Aquell gest demostrà que la Senyera no és patrimoni exclusiu de la capital, sino símbol de tots els valencians.

Seria oportú establir un calendari en qué, cada certs anys, la Senyera viajara a distintes comarques: Alcoy, Oriola, Castelló, Dénia... portant ab ella el sentiment d'unitat i germanor.

Programació autòctona i descentralisada

Un atre camí és potenciar una programació d'actes autòctons en cada comarca:

- Representacions històriques sobre l'arribada de Jaume I a cada ciutat.
- Ofrenes populars en la Senyera local.
- Concerts i mostres de cultura valenciana (dolçaina, tabalet, danses).
- Activitats per a escolars que expliquen la importància del 9 d'octubre.

D'esta manera, cada municipi podria fer seu el dia gran dels valencians sense perdre l'essència comuna.

Fer del 9 d'octubre una marca de vertebració

El 9 d'octubre hauria de convertir-se en un autèntic símbol de vertebració territorial. Com totes les autonomies espanyoles tenen una data pròpia, la valenciana ha de saber projectar la seua, no només com a recort històric, sino com a aïna de cohesió.

En un món globalisat, les comunitats que sobreviuen són les que saben reforçar els seus símbols i fer-los visibles. El 9 d'octubre és la millor ocasió per a mostrar ab orgull la nostra bandera, la nostra llengua i la nostra cultura davant de tot lo món.

Implicar a les noves generacions

El futur de la festa depén també de les noves generacions. Cal introduir en les escoles i instituts el coneiximent del 9 d'octubre, no sols com a data històrica, sino com a experiència viva. Els jóvens han de sentir-la com a seua: en la mocadorà, en la música, en els actes culturals i en la participació directa.

Només ací assegurarem que la festa no es quede en els majors, sino que passe de pares a fills com una herència volguda i compartida.

El 9 d'octubre és el nostre dia gran. Pero per a que siga realment festa de tots, cal treballar en propostes que la facen pròxima, participativa i vertebradora.

- Una Senyera itinerari.
- Una programació descentralisada.
- Una festa pedagògica i popular.
- Una jornada que unixca història, cultura i futur.

Només ací el 9 d'octubre serà el que ha de ser: el símbol viu de la nostra unitat com a poble i de la nostra dignitat com a Regne.

Perqué el 9 d'octubre no és passat, és present i futur.

